

Sygn. akt I C 483/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 grudnia 2017 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko R. T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej R. T. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 630,41 zł (słownie: sześćset trzydzieści złotych czterdzieści jeden groszy) wraz z:

a) ustawowymi odsetkami od kwoty 9,75 zł (słownie: dziewięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy) w wysokości 13% od dnia 23 września 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku, w wysokości 8% od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7 % od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 1 grudnia 2017 roku,

b) ustawowymi odsetkami od kwoty 177,24 zł (słownie: sto siedemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia cztery grosze) w wysokości 13% od dnia 16 listopada 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku, w wysokości 8% od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7 % od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 1 grudnia 2017 roku,

c) ustawowymi odsetkami od kwoty 219,27 zł (słownie: dwieście dziewiętnaście złotych dwadzieścia siedem groszy) w wysokości 8% od dnia 25 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7 % od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 1 grudnia 2017 roku,

d) ustawowymi odsetkami od kwoty 187,37 zł (słownie: sto osiemdziesiąt siedem złotych trzydzieści siedem groszy) w wysokości 8% od dnia 15 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7 % od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 1 grudnia 2017 roku,

e) ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 36,78 zł (trzydzieści sześć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) w wysokości 7 % od dnia 18 sierpnia 2016 roku do dnia 1 grudnia 2017 roku,

2. zasądzoną w punkcie 1 należność główną wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 126,72 zł (sto dwadzieścia sześć złotych siedemdziesiąt dwa grosze) rozkłada na 12 miesięcznych rat, przy czym pierwsza rata w wysokości 64,13 zł (sześćdziesiąt cztery złote trzynaście groszy) i każda następna rata po 63,00 zł (sześćdziesiąt trzy złote) płatne do dnia 15 – go każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie nie uiszczenia poszczególnych rat w terminie,

3. nie obciąża pozwanej R. T. kosztami procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 483/17

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł do elektronicznego postępowania upominawczego pozew przeciwko R. P. o zapłatę oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że powód na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczała stronie pozwanej energię elektryczną do lokalu wskazanego w umowie. W związku wykonaniem usługi strona powodowa wystawiła i doręczyła stronie pozwanej faktury. Strona powodowa w celu polubownego zakończenia sporu pismem z dnia 2 sierpnia 2016 roku wezwała stronę pozwaną do spłaty zadłużenia. Pomimo wezwania pozwana nie uregulowała zobowiązania.

Nakazem zapłaty z dnia 5 stycznia 2017 roku, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e 1414302/16, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił roszczenie strony powodowej w całości i orzekła o kosztach procesu.

W przepisany terminie pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu przyznała, że w lokalu, którego dotyczy pozew, tj. na ul. (...) mieszkała do 25 marca 2003 roku albowiem w 2003 roku zamieniła się na mieszkania z W. i M. L.. W związku z zamianą mieszkań pozwana zawarła ustną umowę, że wszystkie opłaty za mieszkanie zostaną przepisane na W. i M. L.. Pozwana podkreśliła, że nie otrzymywała żadnych rachunków po opuszczeniu lokalu.

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2017 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e 1414302/16, Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie z uwagi na skutecznie wniesiony sprzeciw, przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana R. T. stawiała się na termin rozprawy i oświadczyła, że zmieniła nazwisko na T.. Jednocześnie przyznała, że zawarła umowę z powodem i nie wypowiedziała jej w chwili opuszczenia lokalu. Pozwana nie kwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia.

Pozwana złożyła wniosek o rozłożenie świadczenia na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana R. T., na nazwisko R. P., zawarła z powodem umowę sprzedaży energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ulicy (...).

bezsporne, nadto dowód z innych środków dowodowych: umowa k. 31 – 31v.

W 2003 roku pozwana zamieniła się ze swoim bratem i jego małżonką W. i M. L. na lokale mieszkalne. Lokal przy ul. (...) zajął brat pozwanej z małżonką, którzy zobowiązali się do przepisania wszelkich opłat za mieszkanie na siebie i ich uiszczania. Mieszkanie zostało zabrane M. i W. L., którzy od 4 lata przebywają w B..

Pozwana R. T. nie wypowiedziała umowy i nie regulowała opłat za energię elektryczną.

przyznane, nadto dowód z innych środków dowodowych: faktury k. 23 – 29, noty odsetkowe 28 – 29.

Pozwana R. T. jest osobą bezrobotną i pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym z dwójką uczących się dzieci w wieku 17 i 19 lat oraz ze swoim mężem, który pracuje w zakładzie drzewnym. Z tego tytułu otrzymuje on wynagrodzenie w wysokości około 2.000,00 złotych. Pozwana ponosi koszty związane z zarządaniem nieruchomością w wysokości 170,00 złotych oraz opłaty za energię elektryczną i gaz.

przyznane, nadto wyjaśnienia pozwanej 00:03:47 k. 78 – 78v.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości albowiem strona pozwana R. T. nie kwestionowała zarówno zasady, jak i wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia. Dlatego też, co do zasady, należało więc zasądzić od pozwanego na rzecz powoda dochodzone roszczenie wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia, w tym wysokości ustalonej przez strony w umowie (art. 481 kc).

Zgodnie bowiem z treścią art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Istotnym jest przy tym, iż mimo, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, to obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem.

Pozwana R. T. na rozprawie złożyła wniosek o rozłożenie na raty zasądzonego roszczenia uzasadniając go trudną sytuacją materialną, jak również wskazując, że do momentu otrzymania nakazu zapłaty nie posiadała ona wiedzy o istniejącym zadłużeniu wobec powoda.

W ocenie Sądu wniosek pozwanej zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie bowiem z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (...). Ponadto zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika (por. tak: Maria Jędrzejewska Najnowsze wydanie: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające Warszawa 2009 LexisNexis (wydanie III) ss. 2308).

W realiach niniejszej sprawy, co wynika z wyjaśnień złożonych przez pozwaną na rozprawie w dniu 1 grudnia 2017 roku, które zresztą nie były kwestionowane przez stronę powodową, dlatego też Sąd uznał je za przyznane zgodnie z

treścią art. 230 kpc, bezsprzecznie wynika, że wraz z dwójką uczących się dzieci przebywa ona na utrzymaniu męża i nie posiada żadnego swojego źródła dochodu, albowiem nie pracuje. Dochód rodziny stanowi wyłącznie wynagrodzenie małżonka pozwanej w wysokości 2.000,00 złotych, który przeznaczony jest na koszty zarządu nieruchomością w wysokości 170,00 złotych oraz opłaty za energię elektryczną i gaz.

Zatem, w ocenie Sądu sytuacja majątkowa pozwanej umożliwi jej spłatę zobowiązania w miesięcznych ratach. Pamiętać bowiem należy, że decyzja o rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty musi być w każdym przypadku uzasadniona przede wszystkim celem jaki przyświeca tej instytucji, a mianowicie ułatwieniem zobowiązanemu spłaty zasądzonego świadczenia (por. wyrok wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z roku 2008 VI ACa 218/2008 LexPolonica nr 1949114 Rzeczpospolita (...) str. C1).

Uwzględniając zatem źródło i wysokość osiąganych dochodów przez pozwaną oraz osób, z którymi pozostaje ona we wspólnym gospodarstwie domowym, w szczególności stały dochód jej partnera życiowego, jak również wysokość comiesięcznych zobowiązań finansowych, należy uznać, że pozwana będzie w stanie spłacać zasądzoną należność w comiesięcznych ratach w wysokości określonej w wyroku. Istotnym jest również, że rozłożenie na raty ułatwi pozwanej spłatę tego zasądzonego roszczenia. Ponadto nieuwzględnienie wniosku o rozłożenie na raty spowodowałoby, że spełnienie świadczenia przez pozwaną w całości byłoby niemożliwe do wykonania, a w szczególności narażałoby ją lub jej bliskich na niepowetowane szkody.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 102 kpc, który stanowi że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W ocenie Sądu sytuacja materialna pozwanej, a w szczególności okoliczności powstania zadłużenia wobec powoda, uzasadniają zastosowanie w/w przepisu.